

[Gert Petersen]

Dernæst vil jeg også henvise hr. Emmert Andersen og udenrigsministeren til litteraturen. Der findes faktisk mange referater fra møder i det udenrigspolitiske nævn, der er offentligt tilgængelige. Det er der måske nogle der forfærdes over, men det er ikke en forbrydelse mod statsretten. Der er en forfatter, der hedder Sjøkvist, som har udgivet nogle tykke og aldeles udmærkede værker om dansk udenrigspolitik, bl.a. i 1930'erne, hvor han har haft adgang til det udenrigspolitiske nævns referater. Det var naturligvis sådan, at når Stauning eller P. Munch fik en melding fra Ole Bjørn Kraft, så vidste de, hvad de konservative mente. Når de fik en melding fra Hauch, så vidste de, hvad venstre mente, selvfølgelig. Man skal holde op med den udenoms snak, at man ikke ved, hvor flertallet er henne i denne sal, når man har haft en forhandling i det udenrigspolitiske nævn. Selvfølgelig ved man det.

Derfor synes jeg stadig væk, at det er for dårligt – der er ikke fremført gyldige undskyldninger for det – af regeringen, at den bevidst handler, giver afstemningsinstruks i strid med, hvad et flertal i folketinget mener. Jeg siger, at det allerede derved bliver til en beslutning af større rækkevidde, som man så må indkalde nævnet for at drøfte. Kan vi være det bekendt? Vi synes altså, vil man sige fra regeringens side, at det er vi nødt til. Man vil prøve på at overbevise flertallet for at vinde nogle over på sin side. Det havde været det eneste rimelige og naturlige og retmæssige at gøre det. Det gjorde man ikke. Man ignorerede bare nævnet og indkaldte det i sidste øjeblik, da tingene faktisk var sket.

Jeg vil godt sige om selve afstemningerne i De Forenede Nationer, at det er socialistisk folkepartis opfattelse, at Danmark bør stemme alene ud fra indholdet af de resolutioner, der stemmes om, og at Danmark herunder må lade sig lede af hensynet til freden, til afspændingen, til en international udligning af rigdommene, sådan at de fattige bliver rigere. Det må være de afgørende kriterier for en dansk stemmeafgivning, ikke, hvad USA mener, heller ikke, hvad russerne mener. Det er lige så slemt, hvis man automatisk stemmer imod russiske forslag, fordi de er russiske, som hvis man automatisk stemmer ja til amerikanske forslag eller følger amerikanske holdninger. Jeg mener, at i beg-

ge tilfælde må man stå frit. Der kan være situationer, hvor det er rimeligt at stemme sammen med USA, og andre situationer, hvor det er rimeligt at stemme sammen med Sovjetunionen, og atter andre situationer, bl.a. den, vi har oplevet her – hvor udenrigsministeren altså var forfærdelig bange – hvor det er rimeligt at stemme imod – ikke bare afstå – både USA og Sovjetunionen.

Det må være disse grundprincipper, der leder Danmarks afstemninger og dermed udenrigspolitiske tilkendegivelser i De Forenede Nationer, ikke hensynet til, hvad den ene eller den anden eller den tredje stemmer. Men jeg kan godt bekræfte, at det hensyn spiller en fundamental og kolossal rolle i dansk stemmeafgivning, som den hidtil har været, og den bebrejdelse er ikke kun rettet mod den nuværende regering. Den er også rettet mod tidligere, socialdemokratiske regeringer.

Arentoft (FP):

Ganske kort i anledning af, hvad hr. Gert Petersen sagde. Nu trak han Fritz Jürgensens historie om Frederiksholms Kanal og verdenshavet frem. Jeg vil da gerne trække en anden frem, nemlig den om de to drenge, der rider på kæpheste, hvor den ene siger til den anden: »Rid længere borte, du, vi er jo et helt regiment.« Deri ligger, at man vil prøve at gøre sig større, end man er.

Hr. Gert Petersen sagde, at hr. Anker Jørgensens udtalelser i det udenrigspolitiske nævn nok tegner socialdemokratiet, og der blev faktisk nævnt alle partier. Jeg vil gerne sige, at hvis jeg siger noget i nævnet, så har jeg også rygdækning i fremskridtspartiet.

Til sidst vil jeg sige, at der var en sang om en mand, der hed Larsen, hvor omkvædet var: »Det sku' vær' så godt, og så er't faktisk skidt.« Det er den fare, der ligger i FN, set med fremskridtspartiets øjne. Det er faktisk ved at udvikle sig til en snakke- og papirklub, hvor der ikke kommer nogen virkelige resultater ud af det. Man kan se, at selv i Sikkerhedsrådet, som skulle være noget af det, der virkelig talte, kan der stadig væk nedlægges veto, og der kan stoppes, hvad det skal være, af et af de fem lande, der har varet. Derfor er jeg bange for, at FN meget let udvikler sig til et nyt Folkenes Forbund,